İSLÂMİYET'İN DOĞUŞU

İÇİNDEKİLER

GENÇLİK YILLARI

Yıllar geçmiş, Nur Çocuk büyümüş, gençlik çağına gelmişti.

Herkes sevgi, saygı duyuyordu O'na.

Büyük, küçük, kadın, erkek tüm Mekkelilerin güvenini kazanmıştı.

Öyle ki, kimse O'nu ismiyle çağırmıyordu.

Ne zaman adı geçse "Muhammedü'l-Emin" yani "Güvenilir Muhammed" diyorlardı.

Her zaman güler yüzlü, doğru sözlüydü.

Bir kez bile yalan söylediği duyulmamıştı.

İnsanların kusurlarını araştırmaz, onlarla alay etmezdi.

Ne aldatır, ne de aldatanları hoş görürdü.

Verdiği sözden asla dönmezdi.

Kimseyi kıskanmaz, kimsenin dedikodusunu yapmazdı.

Kin tutmazdı.

Kimsenin kalbini kırmaz, gönlünü incitmezdi.

Kendine kötülük edenlerin özürlerini dinler, onları affederdi.

Kimseye küsmez, insanların birbirine küsmesini istemezdi.

Zengin, yoksul ayrımı yapmaz; herkese eşit davranırdı.

Haksızlık yapmaz; haksızlık yapanlara da engel olurdu.

Temizliğe çok önem verirdi.

Tıpkı yemesi, içmesi, bedeni, giyinmesi gibi kalbi de, gönlü de pırıl pırıldı.
Gösterişi sevmezdi.
Herkese alçakgönüllü davranırdı.
Akrabalarını, komşularını, arkadaşlarını çok severdi.
Hastaları, düşkünleri sık sık ziyaret eder, onlara yardımcı olurdu.
Konuşmasına çok dikkat ederdi.
Tane tane konuşurdu.
Gereğinden fazla söz söylemez; gereksiz tartışmalara girmezdi.

Çalışmayı çok severdi.

Kendi işini kendi görür; başkalarına yük olmaktan hoşlanmazdı.

Her şeyi zamanında ve yerli yerinde yapardı.

Çalışmaya, dinlenmeye, uykuya, ibadete ve diğer günlük işlerine düzenli olarak vakit ayırırdı.

Yüce Allah'a sevgisi, saygısı sonsuzdu.

Hâlinden hiç şikâyet etmez; hiçbir zaman ümitsizliğe düşmezdi.

Çünkü Yüceler Yücesi Rabbine güvenir, O'na sığınır, O'ndan yardım dilerdi.

Çok ama çok merhametliydi.

Yoksulları, öksüzleri, yetimleri çok severdi.

Özellikle de çocukları!

Nerede bir çocuk görse, sever, okşar, tatlı tatlı şakalaşırdı.

Bir gün çarşıya çıkmıştı.

Yanında çok az bir parası vardı.

Eskiyen gömleğinin yerine, yeni bir gömlek aldı.

Ucuz, gösterişsiz bir gömlek.

Elinde yeni gömleğiyle evine doğru gidiyordu ki, bir yoksul gördü.

Zavallının gömleği öyle eskimiş, öyle eskimişti ki.

Hemen onun yanına yaklaştı.

Kimseye göstermemeye çalışarak, yeni aldığı gömleği ona verdi.

Bu iyiliği yaparken, kimseye göstermemeye çalışmıştı.

Çünkü gösterişten hiç hoşlanmazdı.

Bir iyilikte bulunmanın huzur ve mutluluğu içinde geri döndü.

Bir gömlek daha alabilecek parası kalmıştı.

Tekrar çarşıya gelmişti ki, küçücük bir çocuğun hıçkıra hıçkıra ağladığını gördü.

Çocukların üzülmesine, ağlamasına hiç mi hiç dayanamazdı.

Alışverişi bir yana bırakıp, ona niçin ağladığını sordu.

Çocuk, yiyecek alması için kendisine verilen parayı kaybettiğini, söyledi.

Zavallı yavrucağın bu hâline öyle üzüldü, öyle üzüldü ki, bütün parasını ona verdi.

Onun saçlarını okşayarak, evine doğru yola koyuldu.

Yeni bir gömlek alamamıştı ama varsın olsun.

Bir yoksulla, bir çocuğun gönlünü almış, onlara iyilikte bulunmuştu ya.

HAZRETİ HATİCE

İnsanlar, gerçekten de mutsuzluk ve huzursuzluk içindeydi o çağlarda.

Kadınların, yoksulların, düşkünlerin hakları gözetilmiyordu.

Acımasız davranışlar, bir gelenek hâlini almıştı sanki.

Bütün bunların yanı sıra yüzyıllardır devam eden, acımasız bir gelenek daha vardı.

İnsanlar parayla alınıp satılıyordu.

Savaşlarda esir olarak ele geçirilen bu zavallı insanlardan, erkeklere köle denirdi; kadınlara da cariye.

Köle ve cariyelerin hiçbir hakları yoktu.

Gece gündüz çalışmak zorundaydılar.

Sahipleri tarafından sık sık dayak atılan, kırbaçlanan bu insanlar, yaşlandıklarında sokağa atılır, aç susuz ölümü beklerlerdi.

Üstelik bu zavallıların çocukları da, anne babaları gibi alınır, satılır, hizmetçi olarak çalıştırılırdı.

Yalnızca bir kurtuluş çaresi vardı bu çaresiz insanların:

Varlıklı ve merhametli birisi tarafından satın alınıp, serbest bırakılmak!

Ama hem zengin hem de merhametli insanların sayısı o kadar azdı ki.

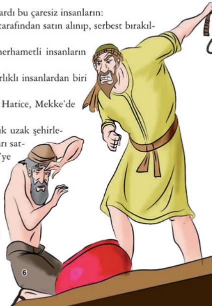
İşte, yüreği iyilik dolu bu varlıklı insanlardan biri de Hazreti Hatice'ydi.

Soylu bir kadın olan Hazreti Hatice, Mekke'de yaşardı.

Sahip olduğu kervanlar sık sık uzak şehirlere mal taşırlar; kervan sorumluları sattıkları malların parasıyla Mekke'ye dönerlerdi.

Dönerlerdi ama içlerinde dürüst olanların sayısı pek fazla değildi.

Kazanılan paranın önemli bir kısmını gizlerler, kalanını da ona verirlerdi.

Hazreti Hatice onların bu davranışının farkındaydı.

Ama elinden bir şey gelmiyordu.

Zaten paraya pek değer veren bir insan değildi.

Kazancının önemli bir kısmını köle ve cariyeler için harcıyor, onları satın aldıktan sonra serbest bırakarak hürriyetlerine kavuşturuyordu.

Arta kalan parasını da yoksullar, düşkünler, öksüz ve yetimler için harcıyordu.

Güvenilir bir kişi bularak kervanlarının başına geçirmeyi çok istiyordu elbette.

Böylece, daha çok kazanıp, daha çok insanı hürriyetine kavuştururdu.

İhtiyaç sahiplerine de daha çok yardımcı olurdu.

Ama çevresinde böyle birisi yoktu ki.

Günün birinde, bunları bir kez daha uzun uzun düşündü.

Ve sonunda bütün Mekke'ye haber salmaya karar verdi.

Hazreti Hatice'nin güvenilir bir kişi aradığı haberi Mekke'ye yayılırken, Ebu Talib de bambaşka düşüncelere dalmıştı.

Yeğenini evlendirmek istiyordu.

Evlendirmek istiyordu ama kiminle?

O'na uygun, O'nun gibi dürüst, soylu, iyiliksever birini bulmak o kadar güçtü ki.

Üstelik yeterince paraları da yoktu.

Acaba yeğenini, Hatice'nin kervanına gönderse nasıl olurdu.

Orada kazanacağı parayla da, evlilik hazırlıklarına başlardı?

"Neden olmasın?" diye düşündü Ebu Talib. "Madem ki, o soylu kadın güvenilir birini arıyor; Mekke'de benim yeğenimden daha dürüst, daha güvenilir kim var ki?

Kısa sürede gerçekleşmişti Ebu Talib'in düşüncesi.

Hazreti Muhammed, bu varlıklı, iyiliksever kadının kervanlarının başında Mekke'den ayrılmıştı.

Bir süre sonra, tüm malları satmış geri dönüyordu ki, kervandaki atlardan birisi rahatsızlandı.

Yardımcıları, hayvancağızı ayağa kaldırabilmek için çok uğraştılarsa da, başaramadılar.

Sonunda, bu zavallı atı kızgın çöllerde bırakıp, gitmeye karar verdiler.

Durumu öğrenen Hazreti Muhammed çok üzülmüştü.

Çünkü tüm canlıları çok severdi.

Bu hayvancağızı, kızgın çöllerde bırakmaya gönlü razı olmuyordu.

Güçlükle nefes alan hasta hayvana yaklaştı.

Yüce Allah'a, onu iyileştirmesi için dua ederek, atı okşadı.

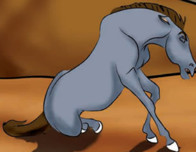
İşte o anda, herkesi şaşkınlığa uğratan bir şey oldu!

Zavallı hayvan birdenbire canlanarak ayağa kalkıverdi!

Sonra da, koşarak kervana katıldı.

Hazreti Muhammed, mutluluk içinde Yüce Allah'a şükrederken, kervandakiler hâlâ olan bitenin şaşkınlığı içindeydiler.

Kervan Mekke'ye dönmüş, Hazreti Muhammed, kazandığı parayı Hazreti Hatice'ye teslim etmişti.

Mutluluk içindeydi Hazreti Hatice.

Çünkü bu kez hem daha çok kazanç sağlanmış hem de kazanılan para eksiksiz olarak kendisine verilmişti.

Ne dürüst insandı bu genç adam!

Kervanlarının başına geçireceği güvenilir kişiyi bulmuştu sonunda.

Biraz sonra kervandakiler de, Hazreti Muhammed'in duasını, hasta atın birdenbire nasıl canlandığını anlattılar.

Duyduklarına inanamıyordu Hazreti Hatice.

Diğerleri gibi o da şaşkınlık içindeydi.

Hazreti Muhammed, kervandaki bu ilk görevini tamamladıktan sonra, amcasının yanına döndü.

Çok sevinmişti Ebu Talib.

Bir süre sonra:

– Benim sevgili yeğenim, dedi. Seni, çok dürüst, herkesin saygı duyduğu biriyle evlendirmek istiyorum.

Ve O'na, Hazreti Hatice'yi uygun gördüklerini söyledi.

EVLATLIK ZEYD

Birkaç hafta sonra, Hazreti Muhammed'le Hazreti Hatice evlendiler.

Bu evliliğe en çok sevinenlerden biri de çocuk yaşta bir köle olan Zeyd'di.

Bir köle tüccarı, Zeyd'i komşu şehirlerden birinde görerek kaçırarak Mekke'ye getirmişti.

Sekiz yaşında, çok sevimli, çok akıllı bir çocuktu Zeyd.

Annesinden babasından ayrıldığı için çok üzülüyor, gözyaşı döküyordu.

Günlerden bir gün, yine böyle ağlayıp dururken, Hazreti Hatice onu görmüş, hemen satın alarak serbest bırakmıştı.

Serbest bırakmıştı ama zavallı Zeydciğin gideceği bir yeri yoktu ki?

Hazreti Hatice, Zeyd'in annesiyle babasına haber göndermek istedi.

Ama bir türlü ulaşamıyordu onlara.

Sonunda, bu sevimli çocuğu evlat edinmeye karar verdi.

Onu kendi çocuğu gibi seviyor, koruyordu.

Artık ana-oğul gibi olmuşlardı.

Zeyd, Hazreti Muhammed'i de çok sevmişti.

Bu iyi kalpli insan, ona babasızlığını unutturmaya çalışıyor, onunla sık sık şakalaşıyordu.

Artık üzüntülü günler geride kalmıştı.

Bu sevgi dolu yuvada, yeni anne-babasıyla çok ama çok mutluydu küçük Zeyd.

Aynı mutluluğu Hazreti Muhammed ile Hazreti Hatice de yaşıyordu.

Onlar da böyle şirin, sevimli bir çocuğun kölelikten, acı çekmekten, gözyaşı dökmekten kurtulmasına çok seviniyorlardı.

Aylar geçti böylece.

Günün birinde, Zeyd'in annesiyle babası çıkageldiler.

Yavrularının izini sora sora bulmuşlardı.

Bir an önce ona kavuşmak, onu alıp götürmek için can atıyorlardı ki, Hazreti Muhammed'le karşılaştılar.

Yanlarında getirdikleri bir kese altını uzatarak:

– İstediğin kadar altın vermeye hazırız, yeter ki oğlumuzu bize geri ver, dediler.

Sevgili Peygamberimiz:

– Ben insanların parayla alınıp satılmasına karşıyım. Bu sebeple, sizden ne altın istiyorum, ne de başka bir şey. Onu çok seviyoruz ama elbette ki çocuğunuzu geri alma hakkına sahipsiniz, cevabını verdi.

Bu cevap, Zeyd'in annesiyle babasını hem şaşırtmıştı, hem de çok mutlu etmişti.

– Ömrümüz boyunca senin gibi dürüst, iyi yürekli bir insan görmedik, diyerek teşekkür ettiler.

Bu arada Zeyd, hemen dışarı çıkmış, yıllardır özlemini çektiği anne babasına sarılmıştı.

Herkes sevinç gözyaşı döküyordu.

Biraz sonra Hazreti Muhammed'e döndü küçük çocuk:

– Annemi babamı elbette ki çok seviyorum; fakat seni onlardan da çok seviyorum. N'olur beni bırakma, diye ağlamaya başladı.

Babası öfkelenmişti

– Yazıklar olsun sana, dedi. "Demek ki, anne babana kavuşmak yerine, köleliği seçiyorsun!"

– Hayır, diye hıçkırdı Zeyd. "Ben köleliği değil, sevgilerin en büyüğünü seçiyorum."

Annesiyle babası bakıştılar.

Meğer oğulları, bu nur yüzlü genci ne kadar da çok seviyordu.

Demek ki bu merhametli, bu iyiliksever Mekkeli, ona kendilerinden de iyi davranmıştı.

Artık, yapabilecekleri bir şey yoktu.

Sevgiyle oğullarını kucaklayıp öptüler.

Yavrucağıza bunca sevgi gösteren Hazreti Muhammed'e de tekrar tekrar teşekkür ederek, ayrıldılar.

SİYAH TAŞ: HACERÜ'L-ESVED

Tüm Mekkelilerin saygı duydukları bir yerdi Kâbe.

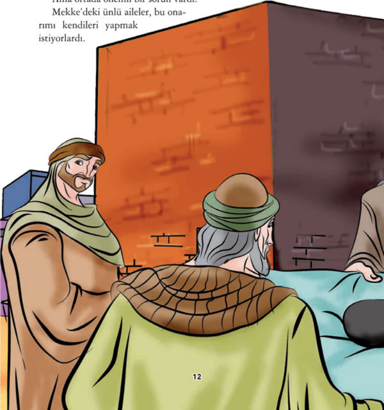
Hatta yalnızca onların değil, tüm Arap yarımadasında yaşayanları büyük saygı gösterdiği kutsal bir bina.

Uzun yıllar içinde, yağmur suları, rüzgârlar Kâbe'yi iyice yıpratmıştı.

Bu yüzden de, duvarlarının yeniden onarılması gerekiyordu.

Ama ortada önemli bir sorun vardı:

Mekke'deki ünlü aileler, bu onarımı kendileri yapmak istiyorlardı.

Bu onuru kimseyle paylaşmak istemiyorlardı.

Günlerce sürdü tartışmalar.

Sonunda ortak bir karara vardılar.

Bu onarım işinde her aileye, ayrı bir görev verildi.

Hemen işe koyuldular.

Ama bu işbirliği fazla sürmedi.

Çünkü sıra, Hacerü'l-Esved denilen, siyah renkli taşın yerine konulmasına gelmişti.

Kim koyacaktı bu kutsal taşı yerine!

Tartışmalar yeniden başladı.

Birbirlerine iyice öfkelenen aileler kılıçlarına sarıldılar.

Kanlı bir kavga başlamak üzereydi artık!

Tam bu sırada içlerinden biri araya girdi.

– Durun, dedi. Dökülecek bunca kana yazık değil mi? Gelin, güvenilir bir kişiye başvuralım ve onun verdiği kararı kabul edelim.

Bu düşünce güzeldi; güzeldi ama bu güvenilir kişi kim olacaktı?

– Mademki bu konuda da anlaşamayacağız, bekleyelim öyleyse. Şu karşı yoldan çıkıp gelecek ilk kişi arabulucumuz olsun, dedi biri.

Kısa bir görüşmeden sonra, bu düşünce uygun bulundu.

Herkes merakla yola bakıyordu şimdi.

Gelecek olan kimdi acaba?

Birisi çıkıp gelecekti elbet.

Ama ya haksız bir karar verirse?

O zaman, herhâlde kılıçlarına sarılacaklardı.

Böyle bir kavganın sonunda kim bilir kim ölecek, kim kalacaktı?

Evet, ölmekten korkuyorlardı ama siyah taşı yerleştirmek onurunu da kimseye bırakmamakta kararlıydılar.

Böylece sıkıntı içinde beklemeye başladılar.

Biraz sonra, yolun dönemecinde beklenen kişi göründü.

O'nu gördüklerinde mutlulukla gülümsedi hepsi.

Artık gönülleri rahattı.

Yaklaşan bu kişiye güvenleri tamdı.

Çünkü o herkesin, herkesin saygısını, sevgisini kazanmış biriydi.

Çünkü O'nun haksızlıkta bulunduğu görülmemişti.

Çünkü O, adı üstünde "Muhammed'ül-Emin"di.

Özü, sözü doğru, güvenilir Muhammed'di O!

Olan biteni Hazreti Muhammed'e anlattılar.

Gönül huzuru içinde, O'nun vereceği kararı bekliyorlardı artık.

İnsanların en iyisi, en hayırlısı, en

akıllısı olan bu kutlu kişi bir an düşündü.

Sonra, bir örtü getirmelerini istedi.

Mekkeliler merak içindeydiler.

Örtü ne işe yarayacaktı acaba?

"Bir düşündüğü vardır, herhâlde" diyerek örtüyü getirdiler.

Hazreti Muhammed, meraklı bakışlar arasında siyah taşı aldı.

Örtünün üzerine koydu.

Her aileden bir kişinin, örtünün bir yerinden tutmalarını söyledi.

Seçilen kişiler, örtüyü birer ucundan tuttular.

Siyah taşı konulacağı yere kadar taşıdılar.

Hazreti Muhammed, Yüce Allah'ın adını anarak taşı yerine yerleştirdi.

Herkes mutluluk içindeydi.

Siyah taşın yerleştirilmesine hepsi de katkıda bulunmuştu.

Böylece, bu büyük şerefi her aile eşit olarak paylaşmıştı.

Böylesine önemli bir konuya, böylesine akıl dolu, böylesine güzel bir çözüm bulduğu için Hazreti Muhammed'e teşekkür ederek, tekrar işe koyuldular.

HİRA DAĞI

Gençlik yılları boyunca, sık sık bir köşeye çekilirdi Hazreti Muhammed.

Günlerce, haftalarca düşüncelere dalardı.

Yalnızlığa çekildiği yerlerden biri de Mekke'deki Hira Dağı'ydı.

Yanına bir parça kuru ekmek ve bir tas su alır, sevgili eşinden izin isteyerek, Hira Dağı'na giderdi.

Küçücük bir mağaraya çekilir, insanlığın kurtuluşu, mutluluğu için dua eder, düşünürdü.

Kötülüklerin, çirkinliklerin, haksızlıkların sonu ne zaman gelecekti?

İnsanlar ne güne kadar parayla alınıp satılacaktı?

Kız çocukları ne güne kadar diri diri kızgın kumlara gömülecekti?

İnsanlar putlara tapmaktan ne zaman vazgeçeceklerdi?

Ne güne kadar putlardan yardım isteyeceklerdi.

O putlar ki, insanlar tarafından yapılırdı.

O putlar ki, konuşamaz, düşünemezlerdi.

Ellerinden ne iyilik gelirdi, ne de kötülük.

Hiçbir şey, hiçbir şey yapamazlardı onlar.

Ama insanlar onlara inanmaya devam ediyorlardı.

Hazreti Muhammed'in bu düşüncelerini açtığı iki kişi vardı.

Yalnızca iki kişi.

Birisi Hazreti Hatice; öbürü de çok sevdiği arkadaşı Hazreti Ebubekir.

Hazreti Ebubekir ticaretle uğraşırdı.

Çok dürüst, sevilen, saygı duyulan bir insandı.

Hazreti Muhammed'le ta çocukluk yaşlarında tanışmış, o günden sonra da dostlukları sürüp gitmişti.

Sık sık birbirlerine uğrar, birbirinin hatırını sorar, insanların kötülüklerine nasıl engel olacaklarını konuşurlardı.

Bir gün, Hazreti Muhammed, yine bu sevgili arkadaşının yanına gelmişti.

Pazaryeri her zamanki gibi çok kalabalıktı.

Alışveriş yapan halkın konuşmaları, satıcıların sesleri birbirine karışıyordu.

Tam bu sırada, kırmızı tüylü bir devenin sırtında yaşlı bir adam çıkageldi.

Herkesin yakından tanıdığı, ilginç bir adam.

Yaşlı adam pazaryerinin ortasında durdu.

Çevresine bakındı.

Yüksek sesle:

– Ey insanlar, beni dinleyiniz, diye seslendi.

Bir anda herkes susmuştu.

Merakla ona bakıyorlardı.

Önemli bir haber getirmişti herhâlde.

Yaşlı adam, bu meraklı bakışlar arasında devesinin üzerinde ayağa kalktı.

– Ey insanlar! Gelin, yaklaşın, diye tekrar seslendi.

Yaklaşın ve sözlerime kulak verin!

Her canlının bir sonu vardır.

Yağmur yağar, otlar biter; sonra bu otlar da sararıp solar.

İnsanlar doğar, büyür, yaşlanır ve ölürler.

Günler, geceler, aylar, mevsimler, birbirinin ardı sıra gelir geçer.

Sözün kısası her şey geçicidir!

Madem öyle, bu geçici dünyada niçin kötülük ediyoruz birbirimize?

Niçin bunca haksızlıklar?

Ey insanlar, sizler mallarınıza, altınlarınıza, gücünüze ne kadar çok güveniyorsunuz?

Oysa geçmişte sizlerden çok daha varlıklı, çok daha güçlü topluluklar vardı.

Hani, nerde onlar şimdi?

Toprak olup gitmediler mi?

Her canlı ölümlüdür!

Ölümsüz olan yalnızca Yüce Allah'tır.

Ey insanlar, inanıyorum ki Yüce Allah aranızdan birini peygamber olarak seçecektir.

Hem de pek yakında!

İnsanları doğruluğa, iyiliğe, mutluluğa çağıran bir peygamber!

O kutlu peygambere inananlara ne mutlu!

İnanmayanlara ne yazık!

Yazık! Yazıklar olsun onlara!

Ah ne olurdu, ömrüm O'nu görebilecek kadar uzun olsaydı.

Yaşlı bilge bu sözleri söyledikten sonra, ağır ağır uzaklaşıp gitti.

Pazaryerindeki halk, "Biz de önemli bir şey söyleyecek sanmıştık." diye mırıldanarak tekrar alışverişe koyuldular.

Ama aralarında iki kişi vardı ki, bu güzel konuşmanın bir müjde olduğunu anlamışlardı.

Hazreti Muhammed'le Hazreti Ebubekir idi bu iki kişi.

Yaşlı adamın bu müjdesine hem çok sevinmişler hem de düşünceye dalmışlardı.

Gerçekten de, pek yakında bir peygamber gelecek olmalıydı.

Acaba kimdi bu kutlu kişi?

Kimdi, insanlığı mutluluğa ulaştıracak olan peygamber?

OKU! YARATAN RABBİNİN ADIYLA OKU!

Bir Pazartesi gecesiydi.

Sessiz, sakin bir gece.

Bütün Mekke uykudaydı.

Bütün Mekke uykudaydı; ama, Hazreti Muhammed yine Hira Dağı'ndaki mağaraya çekilmişti…

Vakit, gece yarısına ulaşmak üzereydi ki, inanılmaz bir şey oldu.

Mağaranın içi birdenbire nurla doluverdi.

Her taraf ışıl ışıldı.

Neler olup bittiğini anlayamayan Hazreti Muhammed, irkilerek çevresine bakındı.

Bir de ne görsün!

Karşısında bir melek durmuyor mu?

Nurlar içinde bir melek.

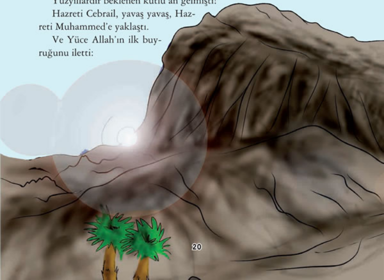
Hazreti Cebrail'di o!

Beklenen an gelmişti artık.

Yüzyıllardır beklenen kutlu an gelmişti!

Hazreti Cebrail, yavaş yavaş, Hazreti Muhammed'e yaklaştı.

Ve Yüce Allah'ın ilk buyruğunu iletti:

"Oku!"

Hazreti Muhammed, iyice heyecanlanmıştı.

– Ben okuma bilmem ki, diye cevap verdi.

Kutlu melek O'nu kucakladı:

"Oku!" diye tekrar seslendi.

Hazreti Muhammed, yine:

– Ben okuma bilmem ki, cevabını verdi.

Büyük melek, O'nu bir kere daha kucaklayıp bıraktıktan sonra:

"Oku!" dedi. "Yaratan Rabbinin adıyla oku!"

Bu sözler Yüce Allah'ın ilk buyruğuydu!

Bu kutlu buyruğu heyecanla tekrar etti Hazreti Muhammed.

Hazreti Cebrail ise o anda gözden kayboluvermişti.

O, artık bir peygamberdi!.

En son peygamber!

Sevgili Peygamberimiz.

Bütün insanlığa doğru yolu gösterecek olan, herkesi huzura, mutluluğa çağıracak olan kutlu peygamber.

Meleklerin övdüğü, insanların övdüğü, Yüce Allah'ın övdüğü kutlu elçi.

Hira Dağı'ndaki bu kutlu olaydan sonra hemen mağaradan ayrıldı son peygamber.

Hâlâ heyecan içindeydi.

Nasıl heyecanlanmazdı ki!

Dağlar, taşlar, kuşlar, ağaçlar, çiçekler bütün canlılar dile gelmiş, O'nu kutluyorlardı.

"Sana selâm olsun ey peygamber!"

"Sana selâm olsun ey peygamber!"

Nurlu yüzü heyecandan bembeyaz olmuştu.

Titriyordu.

Kapıda, kendisini karşılayan sevgili eşi Hazreti Hatice, O'nun bu hâlini görür görmez bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Sevgili Peygamberimiz, hemen:

– Beni örtün, beni örtün, diyerek yatağına uzandı.

O'nun başucunda düşünceye dalmıştı Hazreti Hatice.

O'nu hiç böyle heyecanlı görmemişti.

Neler olmuştu acaba?

Sevgili Peygamberimiz biraz sonra sakinleşmişti.

Sakinleşmişti ama hâlâ heyecanı içindeydi.

Başından geçenleri anlattı.

Hazreti Hatice de heyecanlanmıştı.

Hemen amcasını çağırdı.

Çok bilgili bir kişi amcası olan biteni dikkatle dinledikten sonra:

– Sana müjdeler olsun Ey Muhammed, dedi. Hepimize, bütün insanlığa müjdeler olsun!

Mağarada gördüğün melek, Hazreti Cebrail'dir.

Senden önceki peygamberlere de Yüce Allah'ın buyruk ve yasaklarını ulaştıran kutlu melek!

Ümit ederim ki pek yakında insanları Allah'a inanmaya, iyiliğe, doğruluğa, güzelliğe çağırmakla görevlendirileceksin."

KUTLU GÖREV BAŞLIYOR

İlk vahiyden kırk gün sonraydı…

Sevgili Peygamberimiz evinde dinleniyordu ki, Hazreti Cebrail tekrar göründü.

Göründü ve Yüce Allah'ın ikinci buyruğunu iletti:

"Ey örtülere bürünen Peygamber.

Kalk ve insanları Allah'a inanmaya, iyiliğe doğruluğa çağır!"

Hazreti Cebrail kaybolurken, Sevgili Peygamberimiz heyecanla ayağa kalktı ve eşine:

– O büyük melek yine geldi ve Rabbimin buyruğunu getirdi.

Ey Hatice, Yüce Allah'ın birliğine, benim de O'nun kulu ve elçisi olduğuma inanıyorsun değil mi?

Hazreti Hatice sevinçle:

– Elbette, dedi. Elbette inanıyorum.

Sevgili Peygamberimiz:

– Öyleyse, kalbinle inandığını dilinle de tekrar et!

"Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûlüh."

Bu sözleri de coşkuyla tekrar etti Hazreti Hatice.

Müslümanların ilki olma onurunu da kazanmıştı böylece!

BİR BAŞKA SEVİMLİ ÇOCUK

O günlerde Ebu Talib, geçim zorluğu içine düşmüştü.

Sevgili Peygamberimiz onun bu durumuna çok üzülüyordu.

– Amcamın çocuklarından birini yanıma alsam, belki sıkıntısı biraz hafifler, diye düşündü.

Hazreti Hatice de aynı düşüncedeydi.

Ebu Talib'e gittiler.

Onların bu kararına çok sevinmişti yaşlı adam.

Çocuklarından en sevimlisi olan Ali de, bu kutlu akrabasını çok seviyordu.

Böylece, Sevgili Peygamberimizle Hazreti Hatice, bu gül yüzlü çocuğu yanlarına aldılar.

İLK NAMAZ

Müslüman olan Hazreti Hatice'nin mutluluğu sonsuzdu.

Yüreği huzurla, sevinçle dolmuştu.

"Yarabbi" diyordu. "Sana ne kadar, ne kadar şükretsem yine de azdır."

Bu arada, Allah'ın Elçisi:

– Ey Hatice, dedi. Haydi, namaz kılarak Rabbimize şükredelim.

Hemen abdest alarak namaza durdular.

İşte tam bu sırada Hazreti Ali ile Zeyd içeri girdiler.

Namaz kılmakta olan bu iki kutlu insanı merakla süzmeye başladılar.

İlk kez böyle bir şey görüyorlardı.

Namazın sonunda Hazreti Ali:

– Bu yaptığınız nedir acaba, diye sordu.

Hazreti Hatice, gülümseyerek:

– Namaz kılıyorduk, diye cevap verdi.

Çocuklar iyice meraklanmışlardı.

Zeyd:

– Namaz kılmak mı? O da ne ki?

Sevgili Peygamberimiz gülümseyerek, her ikisinin de saçlarını okşadı:

– Namaz, bizleri, hepimizi yoktan var eden, bizlere sayısız iyiliklerde bulunan, bizleri koruyup gözeten Rabbimize teşekkür etmek için yaptığımız bir ibadettir.

Hazreti Ali ve Zeyd sevinçle:

– Öyleyse bize de namazı öğretin, biz de Rabbimize şükredelim, dediler.

Allah'ın Elçisi:

– Önce söyleyeceklerimi tekrar edin, sonra da hep birlikte namaza duralım, cevabını verdi ve ekledi.

"Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü."

Her iki çocuk da bu sözlerin mânâsını anlamışlardı.

O'na sarılarak.

– Sen yalnızca, yalnızca doğruyu söylersin. Biz de Yüce Rabbimizin birliğine, senin de O'nun kulu ve elçisi olduğuna inanıyoruz, diyerek kelime-i şehâdet getirdiler.

Allah'ın Elçisi sevgiyle kucakladı onları.

– Müslüman olduğunuzu şimdilik kimseye söylemeyin, diye sıkıca uyardıktan sonra, abdest almasını öğretti.

Mutluluk içinde hep birlikte namaza durdular.

DÖRDÜNCÜ MÜSLÜMAN

O günlerde Hazreti Ebubekir alışveriş için Mekke dışında bulunuyordu. Orada bir yabancıyla karşılaşmıştı.

Yabancı, onun Mekkeli olduğunu öğrenince, merakla.

– Duyduğuma göre dün Mekke'de çok garip bir şey olmuş, dedi.

Hazreti Ebubekir merakla:

– Ne gibi, diye sordu.

Yabancı:

– Kırk yaşlarında bir Mekkeli, Allah'ın kendisini elçi olarak seçtiğini söylemiş. İnsanları Allah'ın varlığına, birliğine inanmaya çağırmış, dedi.

Heyecanlanmıştı Hazreti Ebubekir.

– Adı neymiş bu kişinin?

Yabancı:

– Adı mı? Dur bakayım… Tamam, hatırladım, adı Muhammed olsa gerek… Evet, evet, Muhammed.

Yabancı daha sözlerini bitirir bitirmez, Hazreti Ebubekir hemen devesine atladı.

Mekke'ye doğru heyecanla yola koyuldu.

Kente girdiğinde, Ebu Cehil isminde biriyle karşılaştı.

Kötülükleriyle tanınan, merhametsiz, sevimsiz bir kişiydi Ebu Cehil.

Zavallı kölelere, cariyelere dayak atardı.

Çocuklar, onu gördüklerinde korkup kaçarlardı.

Özellikle kız çocukları çok korkarlardı ondan.

Çünkü kendi kızını bile diri diri kızgın kumlara gömmüştü.

Üstelik yavrucağın "Babacığım, babacığım!" diye hıçkırmasına aldırış bile etmeden.

Pek de açgözlüydü bu acımasız kişi.

Parasına para katmak, daha çok zengin olmak için putlara yalvarıp duruyordu.

En çok sevdiği arkadaşı ise Ebu Leheb'di.

Her ikisi de varlıklarıyla övünür, böbürlenirlerdi.

Çok kıskançtı her ikisi de.

En çok kıskandıkları kişi de Hazreti Muhammed'di.

O'nun Mekkeliler tarafından çok sevilmesini, sayılmasını bir türlü içlerine sindiremiyorlardı.

Hele, O'nun Yüce Allah tarafından elçi olarak seçildiğini duyunca, kıskançlıktan ne yapacaklarını şaşırmışlardı.

Yalnız kıskanmakla kalmamış, öfkelenmişlerdi de.

Kendileri gibi kötü kalpli insanları bir araya toplayıp O'nun "yalancı" olduğunu bütün Mekke'ye yaymaya karar vermişlerdi.

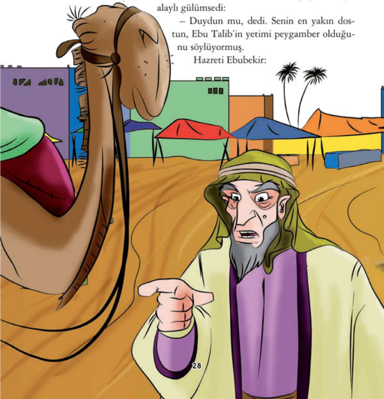
Hazreti Ebubekir, Mekke girişinde Ebu Cehil'i görünce yüzünü çevirdi.

Bu kötü kalpli adamı hiç sevmezdi.

Ebu Cehil ise, hemen onun önüne geçerek alaylı alaylı gülümsedi:

– Duydun mu, dedi. Senin en yakın dostun, Ebu Talib'in yetimi peygamber olduğunu söylüyormuş.

Hazreti Ebubekir:

– O ne söylerse doğrudur. Bunca yılık arkadaşımdır, vallahi bir kez yalan söylediğini işitmedim, diyerek hızla yoluna devam etti.

Çok öfkelenmişti Ebu Cehil.

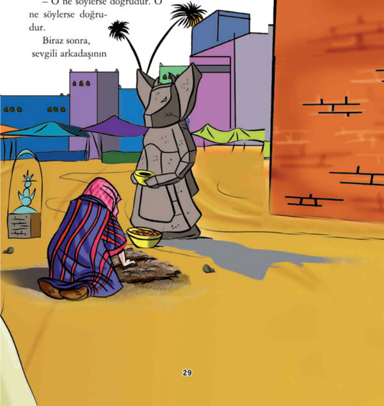
Onun peşinden koşarak bağırdı:

– Demek sen de onun peygamberliğine inanıyorsun.

Hazreti Ebubekir, aynı sözleri tekrar etti:

– O ne söylerse doğrudur. O ne söylerse doğrudur.

Biraz sonra, sevgili arkadaşının

evine ulaşmıştı Hazreti Ebubekir.

Kapıyı çaldı.

Allah'ın Elçisi gülümseyerek dışarı çıktı.

İki dost, sevinçle kucaklaştılar.

Sevgili Peygamberimiz:

– Ey Ebubekir, seni, Allah'ın birliğine, benim de O'nun kulu ve peygamberi olduğuma inanmaya çağırıyorum, dedi.

Hazreti Ebubekir hiç tereddüt etmeden:

– İnanıyorum. Bütün kalbimle inanıyorum.

Tekrar kucaklaştılar.

Allah'ın Elçisi:

– Vallahi senden daha hayırlı, daha iyi bir insan, daha iyi bir arkadaş görmedim. Ey sevgili dostum, kalbinle inandığını dilinle de söyle.

Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûlüh.

Hazreti Ebubekir gözyaşları içinde tekrarladı:

– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûlüh.

İSLÂMİYET YAYILIYOR

Hazreti Ebubekir, Müslüman olur olmaz, yakın dostlarına koşarak onları İslâm dinine çağırdı.

Onun çok akıllı, çok dürüst biri olduğunu bilen dostları hemen Müslüman oldular.

Bu mutlu insanların arasında, Hazreti Osman, Hazreti Abdurrahman, Hazreti Talha, Hazreti Saad gibi Mekke'nin en tanınmış kişileri de vardı.

Müslümanlık yavaş yavaş yayılıyordu artık.

Yayılıyordu ama putlara tapan kötü kalpli insanlar da boş durmuyorlardı.

Her gün bir araya geliyor, Müslümanların çoğalmasını engellemek için neler yapılması gerektiğini konuşuyorlardı.

Günlerce konuştular, görüştüler.

Sonuçta bir karara vardılar.

"Eğer" dediler, "Ebu Talib'in yetimi putlarımıza dil uzatmazsa, biz de O'na ses çıkarmayalım."

AKRABALARA ÇAĞRI

Bir süre sonra Yüce Allah'ın yeni bir buyruğunu getirdi Hazreti Cebrail.

Sevgili Peygamberimiz, bu buyruk üzerine yakın akrabalarını evine davet etti.

Bir de sofra hazırlamıştı.

Sofrada biraz sütle, bir kaç tabak yemek vardı.

Ama akrabaları dışında da pek çok insan gelivermişti.

O'nun ne söyleyeceğini merak eden Mekke'nin ünlüleri eve doluşmuştu.

Biraz sonra, konukları birer sofranın başına oturdular.

Aralarında Ebu Leheb de vardı.

Ebu Leheb kibirli bir şekilde sofrayı süzerek:

– Bu kadarcık yemek, bunca insana yeter mi, diye mırıldandı.

Bir başkası:

– Ey Muhammed, dedi. Görüyoruz ki misafirlerine sunacağın birazcık yemekten başka bir şeyin yok. Bir de peygamber olduğunu söylüyormuşsun. Allah, elçi olarak senin gibi bir yoksulu niye seçsin ki?

Sofradakiler katıla katıla gülmeye başladılar.

Sevgili Peygamberimiz bu alaycı sözlere çok üzülmüştü.

Çok üzülmüştü ama hiç sesini çıkarmadı.

Yüce Allah'ın adını anarak yemeğe uzandı.

– Ey akrabalarım, haydi siz de buyurun. Umarım ki Yüce Rabbim bu birazcık yemekle hepimizi doyuracaktır, dedi

O'nun bu sözleri üzerine, yine alaycı alaycı bakışarak yemeğe uzandılar.

Uzandılar ama biraz sonra şaşkınlığa uğradılar.

Yemek boyunca süren bir şaşkınlığa!

Herkes yediği hâlde, ne yemek eksiliyordu ne de süt!

Sofradakiler bir yandan karınlarını doyuruyor, bir yandan da şaşkınlıkla bakışıyorlardı.

– Ebu Talib'in yetimi sofraya büyü yaptı herhâlde, diye mırıldandı biri.

Allah'ın Elçisi:

– Hayır, dedi. Ben büyücü değilim. Bu tür şeylere inanmam bile. Yemeği çoğaltan Yüceler Yücesi Rabbimdir.

Ebu Leheb:

– Biz yine de senin büyücü olduğuna inanıyoruz, cevabını verdi. Söyle bakalım, bizi büyücülüğünü göstermek için mi çağırdın?

Sevgili Peygamberimiz:

– Ey benim akrabalarım, ey Mekkeliler, dedi. Sizi, bir olan Allah'a inanmaya, yoksulları, düşkünleri gözetmeye, tüm canlılara iyilikle davranmaya çağırıyorum!

Sonra meraklı bakışlar arasında tane tane konuşmaya başladı:

– Yüce Allah'a sonsuz şükürler olsun.

Yalnızca O'na inanır, O'na güvenirim.

Bilirim ve bildiririm ki, Allah'tan başka tapılacak yoktur.

O 'bir'dir. Eşi, benzeri yoktur!

Ben O'nun size bütün insanlara gönderdiği peygamberim.

Yemin ederim ki, uykuya daldığınız gibi, bir gün ölecek ve sonra yine dirileceksiniz.

Yaptığınız iyiliklerin de kötülüklerin de karşılığını göreceksiniz.

İyilik yapanlar Cennet'e gidecektir.

Her istediklerini elde edecekleri Cennet'e!

Ve orada sonsuza kadar kalacaktır.

Kuşkusuz ki kötülük yapanlar da karşılığını bulacaktır!

Ebu Leheb hemen öfkeyle söze karıştı.

Sofradakilere:

– Görüyorsunuz ki Ebu Talib'in yetimi, bizleri putlarımızdan vazgeçirmeye çalışıyor. Hâlâ O'nu dinlemeye devam edecek misiniz?

Sonra, Ebu Talib'e döndü:

– Sen hepimizin büyüğüsün. Sana her zaman saygı gösterdik. O'nun bu türlü konuşmalarına engel ol artık. Eğer O'nu susturmazsan, biz nasıl susturacağımızı biliriz!

Ebu Talib:

– O'na kimse dokunamaz, dedi. Ben sağ oldukça hiçbiriniz O'na kötülük edemezsiniz!

Onun bu davranışı, Allah'ın Elçisini çok duygulandırmıştı.

Amcasına teşekkür ederek, tekrar konuklarına döndü:

– Az önce söylediklerimi duydunuz. Aranızdan hanginiz, bu çağrımı kabul edip, bana yardımcı olmak ister?

Hiç kimseden ses çıkmıyordu.

Sevgili Peygamberimiz bu çağrıyı iki kez daha tekrarladı.

Yine sessizlik.

Tam bu sırada bir çocuğun sesi duyuldu.

– Akrabalarının en küçüğü, en zayıfı benim. Ama sana her zaman, her yerde yardımcı olmaya hazırım!

Hazreti Ali idi bu!

Davetliler onun bu sözlerine katıla katıla gülmeye başladılar.

Bir yandan da:

– Bu sözlere ancak bir çocuk inanır zaten, diye alay ediyorlardı.

EY MEKKELİLER KOŞUN

Mekke'de kocaman bir dağ vardı.

Kent halkı bir sabah, bu dağın tepesinden gelen bir sesle uyandılar.

– Ey Mekkeliler koşun! Buraya gelin! Size çok önemli bir haberim var!

Bu kutlu sesin sahibini hemen tanımışlardı.

Bugüne kadar, yalan söylediği hiç duyulmayan biri sesleniyordu oradan.

Ebu Talib'in yeğeni sesleniyordu.

Çok önemli bir şey olmalıydı herhâlde.

Hemen yataklarından fırlayıp koştular.

Biraz sonra dağın etrafında toplanmışlardı.

Bu önemli haber neydi acaba?

Sevgili Peygamberimiz kent halkının toplandığını görünce, yine yüksek sesle, tane tane konuşma başladı:

– Ey Mekkeliler, şu dağın arkasında düşmanların olduğunu ve size saldıra-

caklarını söylesem inanır mısınız?

Hep birlikte:

– Elbette inanırız, dediler. Çünkü sen hiç yalan söylemezsin!

Allah'ın Elçisi gülümsedi:

– Şimdi size, yine doğru bir haber veriyorum. Ben Allah'ın kulu ve elçisiyim.

O'nun varlığına birliğine inanın. Herkese iyilikte bulunun. Güçsüzlerin hakkını gözetin.

Herkes öfkeye kapılmıştı.

Bu ne biçim önemli haberdi böyle?

Kalabalığın arasındaki Ebu Leheb, yerden kocaman bir taş alarak Sevgili Peygamberimize fırlattı ve öfkeyle bağırdı.

– Kahrolası, bizi bunun için mi çağırdın!

MUTLULUK ÇAĞRISI

O çağlarda da binlerce insan Kâbe'yi ziyaret ederdi.
Özellikle de, senenin belirli bir ayında.
Tek tek ya da kalabalık gruplar hâlinde gelirlerdi Mekke'ye.
Kâbe'deki putlarına dua eder, onlardan yardım ister, dönerlerdi.
O yıl, Sevgili Peygamberimiz Kâbe'ye gelecek ziyaretçileri bekliyordu.
Onlara, Yüce Allah'ın buyruklarını iletecek, sonsuz mutluluğa çağıracaktı.
Müşrik adı verilen puta tapıcılar ise, bir başka hazırlığın içindeydiler.
O'nun ziyaretçilerle görüşmesine, konuşmasına engel olacaklardı.
Olacaklardı ama nasıl?
Kimileri, "Muhammed'in yalancı olduğunu söyleyelim." diyorlardı.

Kimileri: "O büyücüdür, şairdir, diyelim."
Ama bir karara varamadılar.
Çünkü O'nun yalancı, ya da büyücü olduğuna kimseyi inandıramazlardı.
Şair de diyemezlerdi.
Çünkü okuduğu âyetler, şiire hiç mi hiç benzemiyordu.
Bütün şairler bir araya gelseler, bu ayetlere benzer bir şey yazamazlardı.
Peki, ama ne yapacaklardı şimdi.
Nasıl engelleyecekler, nasıl susturacakları O'nu?
– En iyisi, O'nunla alay edelim, dediler. Gördüğümüz, karşılaştığımız her yerde alay edelim!
Bu karara varanlar arasında Sevgili Peygamberimizin komşuları da vardı.
Oysa Allah'ın Elçisi onlara hep iyilik etmişti.
Komşularının geçeceği yolda bir taş parçası görse, hemen alır, yolun kenarına atardı.
Her gördüğü yerde selâm verirdi onlara.
Hasta, yaşlı komşularını sık sık ziyaret eder, onların gönlünü alır, elinden geldiğince yardım ederdi.
Peygamberlik görevine başlamadan önce, komşuları da çok severdi O'nu.
Aralarında bir anlaşmazlık olsa hemen O'na koşarlardı.
Mekke dışına çıkacak olsalar, kıymetli eşyalarını O'na bırakır, gönül rahatlığı içinde bir yola koyulurlardı.
Hatta böyle güvenilir bir komşu verdi diye putlarına şükrederlerdi.
Ama Sevgili Peygamberimiz, Yüce Allah'ın kendisine verdiği görevi açıklayınca, olanlar oldu.
O günden sonra, bu çok sevdikleri komşularına yapmadıkları kötülük kalmadı.
Geçeceği yolara diken serpiştirdiler.
Yanlarından geçerken, kaş-göz işaretleriyle O'nunla alay ettiler.
Allah'ın elçisi ise, onların bu kötülüklerine hiç ses çıkarmaz, yalnızca:
"Ey Mekkeliler, bu nasıl komşuluktur böyle!" diye üzüntüsünü belirtirdi.

EBU TALİB'İN CEVABI

Ziyaret mevsimi gelmiş, Kâbe komşu kentlerden gelenlerle dolup taşmaya başlamıştı.

Sevgili Peygamberimiz gördüğü her insana, her topluluğa yaklaşıyor, onlara tekrar tekrar çağrıda bulunuyordu.

Yüzünden hiç eksik olmayan gülümseyişle, tane tane konuşuyor, anlatıyor, anlatıyordu.

Bu arada müşrikler de hiç boş durmuyorlardı.

Özellikle Ebu Leheb'le Ebu Cehil.

Allah'ın Elçisi söze başlar başlamaz, hemen:

– Ona inanmayın! O yalancıdır, diye bağırıyorlardı.

Ama bütün çabaları boşunaydı.

Müslümanlık, yayılmaya başlamıştı bir kez.

Bir gün, yine Ebu Cehil'in etrafında toplanarak:

– Müslümanların sayısı gitgide çoğalıyor; artık bir şeyler yapmamız gerek, diye yakındılar.

Uzun uzun konuşup tartıştılar.

Sonunda, Sevgili Peygamberimizle görüşmeye karar verdiler.

– Ey Muhammed! Eğer, zengin olmak istiyorsan, sana dilediğin kadar altın verelim. Yöneticimiz olmak istiyorsan, seni hemen başımıza geçirelim. Sözün kısası, ne dilersen, ne istersen hemen yerine getirmeye hazırız. Yeter ki, insanları Allah'a inanmaya çağırmaktan vazgeç."

Allah'ın Elçisi yine gülümseyerek cevap verdi:

– Ne zengin olmak isteğindeyim, ne de yönetici.

Sizden yalnızca bir isteğim var:

Allah'a inanmanız!

Yüceler Yücesi Rabbimizin varlığına, birliğine inanmanız.

İşte bu çağrıyı yine tekrarlıyorum.

Ömrüm boyunca da tekrarlayacağım.

Bu cevap karşısında öfkeleri iyice artmıştı.

– Sen, amcan Ebu Talib' güveniyorsun herhâlde. Şimdi gidip, onunla da görüşeceğiz. Seni korumaktan vazgeçtiği zaman ne yapacaksın bakalım, diyerek bağrıştılar.

Hep birlikte Ebu Talib'in evine doğru yola koyuldular.

Sevgili Peygamberimiz onların davranışlarına çok üzülmüştü.

Üstelik amcasının nasıl bir karar vereceğini de merak etmeye başlamıştı.

Kuşkusuz ki, amcası O'nu çok seviyordu ama bu kadar baskıya dayanabilir miydi acaba?

Ebu Cehil ve arkadaşları hemen Ebu Talib'in karşısına çıktılar.

– Ey Ebu Talib!

Sen hepimizin sevdiği, saygı duyduğu bir kişisin.

Ama artık sabrımız taşmak üzere.

Yeğeninle konuş. Bu ardı arkası gelmez çağrılarından vazgeçsin!

Sen de O'nu korumayı bırak artık.

Yoksa her ikinizi öldürmekten çekinmeyiz!

Ebu Talib zor durumda kalmıştı.

Bir yanda sevgili yeğeni, bir yanda akrabaları ve dostları.

Yeğenini korumaya söz vermişti, ama karşısındakiler de hem çok kalabalık hem de çok güçlüydüler.

Kendisi yaşlı bir adamdı. Bu yüzden belki kendisine dokunmazlardı.

Ama ya yeğenine bir kötülük ederlerse?

Kötülük etmek bir yana, öldüreceklerini bile söylemişlerdi.

Hemen Sevgili Peygamberimizi çağırdı.

– Sevgili yeğenim, ey doğru sözlü, nur yüzlü yeğenim, dedi. Ne olur bana da, kendine de acı. Düşmanlarının hoşlanmadığı şeyleri söylemekten vazgeç!

Allah'ın Elçisi, bu sözler karşısında çok üzülmüştü.

– Ey sevgili amcam!

Bana, dilediğim her şeyi vereceklerini söylediler. Allah'a yemin ederim ki, Güneş'i sağ elime, Ay'ı da sol elime verseler yine de görevime devam ederim. Şimdi de ölümle korkutmak istiyorlar öyle mi? Seni zorda bırakmak istemem. Dilersen, beni korumaktan vazgeç amcacığım.

Amcası, gözyaşları içinde sarıldı O'na.

– Ey kardeşimin oğlu. Seni onlara bırakacağımı mı sandın? Korkma, çekinme ve görevine devam et. Yaşadığım sürece, sana yardımcı olacağım. Son nefesime kadar seninle birlikteyim!

Ebu Talib'in kararı Mekke'ye çarçabuk yayılmıştı.

Tekrar bir araya geldi müşrikler.

Daha da öfkeliydiler.

Yürekleri kinle dolup taşıyordu.

– Artık Muhammed'i öldürmenin zamanı geldi, diye bağırdı Ebu Cehil.

Hep bir ağızdan haykırdılar.

– Doğru. Vakit geçirmeden öldürelim O'nu!

Ebu Cehil:

– Ne duruyoruz öyleyse. Muhammed şu anda Kâbe'de bulunuyor!

Hep birlikte Kâbe'ye doğru koşmaya başladılar.

Bu sırada Sevgili Peygamberimiz Kâbe'de namaz kılıyordu.

Az sonra yaklaşan koşuşma sesleri, bağırtılar, çağırtılar duyulmaya başladı.

Allahı'ın elçisi, hiç aldırmadan namazına devam ediyordu ki, Ebu Cehil ve arkadaşları Kâbe'ye doluştular.

Doluşmalarıyla birlikte de, hemen saldırıya hazırlandılar.

İçlerinden Ukbe isminde biri:

– Durun, diye bağırdı. O'nu ben öldüreceğim!

– Hayır, ey Ukbe, dediler. Bu onurlu görevi hepimiz paylaşmak istiyoruz.

Hep birlikte saldırıya geçtiler.

Tam bu sırada bir ses duyuldu:

– Ey acımasız insanlar! Rabbim Allah'tır dedi, diye O'nu öldürecek misiniz?

Müşrikler öfkeyle:

– Bu da kim, diye başlarını çevirdiler.

Hazreti Ebubekir idi seslenen kişi!

Sevgili Peygamberimizin en yakın dostu, en yakın arkadaşı Hazreti Ebubekir!

Ukbe Allah'ın Elçisini bırakarak, Hazreti Ebubekir'e saldırdı.

Ardından da Ebu Cehil ve diğerleri…

Hazreti Ebubekir mutluydu.

Belki kendisini öldüreceklerdi ama sevgili dostunun bir an bile olsa nefes almasını sağlamıştı ya.

Bu mutluluk ona yeterdi.

Ebu Cehil ve arkadaşları Hazreti Ebubekir'in yüzündeki mutluluğu görünce daha da öfkelendiler.

Bu nasıl insandı böyle!

Kanlar içinde kaldığı hâlde hâlâ gülümsüyordu.

Kendileriyle alay mı ediliyordu yoksa!

– Bu işi daha fazla uzatmayalım, diye bağırdı Ukbe.

İşte o anda güçlü kuvvetli bir el yapıştı Ukbe'nin bileğine.

Şaşkınlıkla elin sahibine baktılar.

Bu iri yarı kişi, Hazreti Ebubekir'in akrabalarından biriydi.

– Ebubekir'e bir şey olursa hepinizi öldürürüz, diye haykırdı adam.

Aynı anda Hazreti Ebubekir'in öbür akrabaları nefes nefese Kâbe'ye geldiler.

– Evet, dediler. Bu doğru sözlü akrabamıza bir şey olursa, elimizden kurtulamazsınız!

Müşrikler korkmuşlardı.

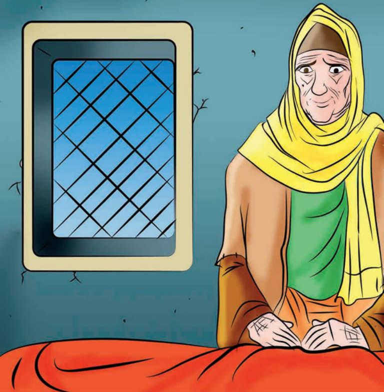
Ebu Cehil sinsice gülümsedi:

– Biz zaten yalnızca Muhammed'i öldürmek istiyorduk, diye kılıcını sallayarak Sevgili Peygamberimize doğru yürüdü.

Bu esnada Hazreti Ebubekir bütün gücünü toplayarak yerinden fırladı.

Yarı baygın bir hâldeki Sevgili Peygamberimizin üzerine kapandı.

– Canım sana feda olsun ey Allah'ın Elçisi! Ebubekir'in canı, Allah'ın ve senin uğrunda feda olsun!"

Donakalmıştı Ebu Cehil.
Yalnızca o mu?
Herkes şaşkınlık içindeydi.
Bu ne büyük dostluktu böyle.
Bu ne büyük arkadaşlık, bu ne büyük sevgiydi?
Çılgının biri miydi bu Ebubekir?
Yediği dayaktan aklını mı kaçırmıştı yoksa?

Onların bu şaşkınlığı sürerken, Hazreti Ebubekir akrabalarına döndü.

Dudakları güçlükle kıpırdıyordu:

– Ey benim akrabalarım, diye inledi. Beni bırakın da Allah'ın Elçisini kurtarın!

Onun bu sözleri üzerine akrabaları kılıçlarını çektiler.

Ebu Cehil ve arkadaşlarının öfkeli ve çaresiz bakışları arasında, bu iki sevgili arkadaşı kucaklayıp götürdüler.

Hazreti Ebubekir eve getirilmiş, yatağına yatırılmıştı.

Annesi başucunda gözyaşı döküyordu.

Akşama doğru gözkapakları hafifçe aralandı.

Dudaklarını hafifçe kıpırdatmaya başladı …

Annesi, sevinç içinde sarıldı sevgili oğluna…

– Bir şey mi istiyorsun oğulcuğum, dedi.

Hazreti Ebubekir merak içinde çevresine bakıyor ama konuşamıyordu.

Dudakları yine kıpırdadı.

Annesi:

– Susadın herhâlde, diye mırıldandı. Hemen su getireyim.

Hazreti Ebubekir annesinin elini tutmaya çalıştı…

Kadıncağız merakla ona bakıyordu…

Sevgili oğlu bir şey söylemek istiyordu; ama ne?

Ne söylemek istiyordu acaba?

Sordu:

– Aç mısın yoksa?

Hazreti Ebubekir "Hayır" anlamında başını salladı.

Dudakları yine kıpırdamaya başladı:

– Allah'ın… Allah'ın Elçisi… Allah'ın Elçisi nasıl?

Yaşlı kadın rahat bir nefes almıştı.

Gözyaşları içinde sarıldı oğluna.

– O, çok iyi. Rahatına bak şimdilik. Sana yiyecek, içecek bir şeyler getireyim.

Odadan çıkmak üzereydi ki sevgili oğlu yine inledi:

– Anne!

Yaşlı kadın durdu.

Oğluna merakla baktı.

Hazreti Ebubekir yine güçlükle mırıldandı:

– Yemin ederim ki, Allah'ın Elçisini görmeden ne bir lokma yer, ne de bir damla su içerim.

Biraz sonra, Hazreti Ebubekir'le annesi Sevgili Peygamberimizin evindeydi.

İki sevgili dost ağır yaralı, ama mutluydular.

Birbirlerini sağ olarak görmek, ağrılarını sızılarını unutturuyordu.

Yaşlı kadın da çok mutlu görünüyordu.

Hazreti Ebubekir, bir ara annesine baktı.

"Ne olurdu sen de Müslüman olsaydın anneciğim." diye düşündü.

Sevgili Peygamberimiz, onun bu düşüncesini anlamıştı.

Bu iyi kalpli kadıncağızın Müslüman olması, sonsuz mutluluğa kavuşması için Yüce Allah'a dua etti.

Daha duasını bitirir bitirmez, yaşlı kadının dudakları kıpırdadı:

– Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü.

Hazreti Ebubekir'in gözlerinden iki damla sevinç gözyaşı süzülüyordu.

Ebu Cehil ve arkadaşları kararlıydılar.

Allah'ın Elçisini öldürmek için her çareye başvuracaklardı.

Onu öldürebilmek için sık sık putlardan yardım istiyorlardı.

Bir gün yine, Kâbe'de putlara dua ediyorlardı ki, Sevgili Peygamberimiz çıkageldi.

Sessizce namaza durdu.

O'nun namaza durduğunu gören müşrikler, sevinçle bakıştılar.

İşte bir fırsat daha çıkmıştı karşılarına.

Kaçırılmaz bir fırsat…

Ebu Cehil, arkadaşlarına, "Susun!" işareti yaparak kılıcını sıyırdı.

Sessizce Sevgili Peygamberimize yaklaştı…

Kılıcını kaldırdı.

Müşrikler heyecan içindeydiler.

İçlerinden: "Hadi, vur kılıcını!" diyorlardı. "Vur da kurtulalım şu Muhammed'ten!"

Hem böyle diyor hem de için için kıskanıyorlardı Ebu Cehil'i.

"Ah!" diyorlardı kendi kendilerine: "Ne olurdu O'nun yerinde ben olsaydım. Ben olsaydım da, Muhammed'i öldürme onurunu kimselere bırakmasaydım!"

Ebu Cehil, böyle bir onura sahip olacağını düşünerek gururla arkadaşlarına baktı.

Mutlulukla gülümsedi.

Sonra başını Sevgili Peygamberimize çevirdi.

Allah'ın namazını kılmaya devam ediyordu.

Kılıcını iyice kaldırdı Ebu Cehil.

Kaldırdı.

Kaldırdı.

Arkadaşlarının kalbi heyecandan duracak gibiydi artık.

İndirmek üzereydi kılıcını.

Fakat o da nesi?

Kılıç tutan eli bir anda havada kalakalmıştı.

Gözleri korkuyla büyümüş, sevimsiz yüzünde ter damlacıkları birikmişti.

Şaşkınlık içinde bakıştı müşrikler.

Neler oluyordu?

Neden indirmiyordu kılıcını?

Hem, yüzündeki o korku da neydi öyle?

Onların bu şaşkınlığı sürerken, Ebu Cehil birden geri döndü.

Korku içinde arkadaşlarına baktı.

Hemen çıkıştılar:

– Ne oldu? Neden öldürmedin O'nu?

Ebu Cehil, nefes nefese alnındaki terleri sildi:

– Tam da kılıcımı kaldırdığımda, Muhammed'le aramızda derin bir uçu-

rum açıldı."dedi. Ayağımın dibinde bir uçurum! Kılıcımı indirsem, dengemi kaybedip uçuruma yuvarlanacaktım.

Katıla katıla gülmeye başladı müşrikler.

Bir yandan da:

– Ne uçurumu! Sana bir hâl oldu herhâlde, diye onunla alay ediyorlardı.

İçlerinden biri:

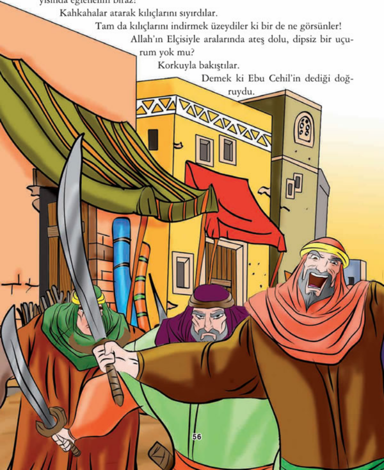
– Haydi, dedi. Hem Muhammed'i öldürelim hem de o uçurumunun kıyısında eğlenelim biraz!

Kahkahalar atarak kılıçlarını sıyırdılar.

Tam da kılıçlarını indirmek üzeydiler ki bir de ne görsünler! Allah'ın Elçisiyle aralarında ateş dolu, dipsiz bir uçurum yok mu?

Korkuyla bakıştılar.

Demek ki Ebu Cehil'in dediği doğruydu.

Geri geri çekildiler. Sonra bakışlarını tekrar Sevgili Peygamberimizin namaz kıldığı yere çevirdiler.

Şaşkınlıkları daha da artmıştı.

Görünürde uçurum diye bir şey yoktu. "Acaba rüya mı gördük?" diye gözlerini kırpıştırdılar.

Hayır, hayır rüya görmüyorlardı.

Peki, ama gördükleri neydi öyleyse.

Ebu Leheb:

– Muhammed yine büyü yaptı bize, diye bağırdı.

Başlarını sallayarak onu onayladılar.

– Evet, dediler. Herhâlde büyü yapmış olmalı. Bugün, uğursuz bir gün olmalı. Başka bir gün öldürelim O'nu.

Hep birlikte Kâbe'den çıktılar.

KISKANÇLIK

Bir türlü uyku tutmuyordu Ebu Cehil'i.

Geceler boyu yatağında dönüp duruyordu.

Sıkıntı içinde düşünüyor, düşünüyordu.

En büyük düşmanını hâlâ öldürememişti.

Üstelik inananlar, O'na öyle sevgi duyuyorlar, öyle saygı gösteriyorlar ki.

Çok kıskanıyordu O'nu.

Kıskanıyordu ama arkadaşlarına söyleyemediği bir gerçek vardı.

Hiç kimseye söyleyemediği bir gerçek.

Aylardan beri içinde sır gibi sakladığı bir gerçek!

Evet, O'nun, Allah'ın Elçisi olduğunu biliyordu.

Ta ilk duyduğu günden beri.

Çünkü O'nun hiç yalan söylemediğini, söylemeyeceğini biliyordu.

Çünkü O'ndan daha güvenilir, daha dürüst, daha merhametli birisini görmemişti.

Hatta duymamıştı bile.

Bilge kişiler sıkı sık: "Yakında bir peygamber gelecek!" derlerdi.

Gençliğinden beri işitirdi bu sözleri.

Ve en sonunda, bir peygamber gelmişti.

Kıskandığı için, öldürmek istediği bir peygamber.

O'ndan kurtulmalıydı.

Ne yapıp yapıp kurtulmalıydı.

Bir gece, yine bu düşünceler içinde sabahı zor etti.

Gün ışır ışımaz da arkadaşlarını topladı.

– Ey Mekkeliler, diye söze başladı. O gerçekten de bir büyücü. Kendisine inananları büyülemiş. Böyle olmasaydı, O'nu bu kadar sever, bu kadar korurlar mıydı? En iyisi, O'na inananları birer birer öldürelim. Yapayalnız kalınca da kendisini kolaylıkla öldürürüz.

İçlerinden biri:

– Şimdilik onlara işkence ederek, inançlarından vazgeçirmeye çalışsak daha iyi olur, diye düşüncesini açıkladı.

Bir başkası:

– Müslüman olan köle ve cariyelere işkence ederek işe başlayalım, dedi. Çünkü onlara sahip çıkabilecek ne akrabaları var ne de yakınları.

Bu düşünceyi hepsi de uygun buldular.

